

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΠΩΣ ΠΕΘΑΝΕ Ο ΖΑΚ ΣΕΜΠΡΕ

ΤΟΥ ΓΚΥ ΠΕΡΟΝ

Ο Ζάκ Σεμπρέ γύριζε απ' τή λουτρόπολι, όπου είχε περάσει τους δυο μήνες του καλοκαιριού. Μόλις έφτασε στο σπίτι του, στο Παρίσι, ή θυρωρός τον υποδέχτηκε στο κατώφλι τής εξώπορτας, λέγοντάς του με ύφος ψυχρό:

— Ένω λείπατε, ήλθε και σās ζήτησε δυο φορές ένας χωροφύλακας. Άφησε μάλιστα αυτό το γράμμα για σās...

Ο Ζάκ πήρε το γράμμα ξαφνιασμένος, τὸ άνοιξε βιαστικά και διάβασε τὰ εξής:

«5ον Άστυνομικόν Τμήμα,

Παρακαλείσθε νά διέλθετε έκ τοῦ γραφείου, αύριον τὸ πρωί εἰς τὰς έννά, διὰ ὑπόθεσιν, ή ὁποία σās άφορᾷ).

Όσο κι' άν έχη κανείς ήσυχη τή συνειδησί του, μιὰ τέτοια κλήσι, σέ έποχή μάλιστα πού ή δικαστικές πλάνες δέν εἶνε καθόλου σπάνιες, εἶνε φυσικό νά τὸν άνησυχήσῃ άρκετά.

Και ὁ Ζάκ Σεμπρέ, σάν νευρικός πού ήταν, ταραζόταν κι' άναστατωνόταν πολύ εύκολα. Ταραγμένος λοιπόν, άνέθηκε τις σκάλες και μπήκε στο διαμέρισμά του. Έκει έπεσε σέ μιὰ πολυθρόνα κι' άρχισε νά εξεταζή τή συνειδησί του, προσπαθώντας νά θυμηθῆ μήπως είχε διαπράξει στα περασμένα του κανένα έγκλημα, ή ὁπωςδήποτε καμμιά αξιόποινη πράξι. Μά δέν εύρισκε τίποτε.

— Ίσως, σκέφθηκε ὁ Ζάκ, νά πήρα κανένα ξένο πράγμα, χωρίς νά τὸ καταλάβω.

Άρχισε τότε νά κάνη μιὰ έρευνα σ' ὅλα τὰ πράγματα τοῦ νοικοκυριου του, απ' τὰ μπρίκια τοῦ καφέ ὡς τὰ βιβλία του. Ψάχνοντας λοιπόν βρήκε δυο κουταλάκια, τὰ ὁποία εἶχε πάρει στ' άστειά ένα θράδυ από καποια ταβέρνα τοῦ Καρτιέ Λατέν. Η... κλοπή αὐτή είχε γίνει πρὸ 15 ετών. Βρήκε επίσης στή βιβλιοθήκη του ένα μυθιστόρημα τοῦ Μπαλζάκ, πού τὸ εἶχε δανεισθῆ πρὸ 25 ετών από μιὰ γρηά κυρία, κ' εἶχε ξεχάσει νά τῆς τὸ επιστρέψῃ.

Ο Ζάκ Σεμπρέ αποφάσισε νά έπιστρέψῃ τὰ πράγματα αὐτὰ στοὺς κατόχους των, προτοῦ παρουσιασθῆ στήν άστυνομία. Έτσι θά εἶχε τὸ κεφάλι του ήσυχο, με τήν... έμπρακτη αὐτή μετάνοια!...

***

Τὸ άλλο πρωί, ντύθηκε με τὸ κυριακάτικο κοστούμι του και τράβηξε για τὸ γραφεῖο τοῦ άστυνόμου τοῦ 5ου τμήματος.

Περνώντας απ' τὸ σπίτι τῆς γρηᾶς κυρίας, στήν ὁδὸν Άγίου Σουλπικίου, άφησε στή θυρωρὸ τὸ βιβλίο πού εἶχε δα-

ρίζουν γυάλινες χάντρες και ζωηρόχρωμα ὑφάσματα. Κι' αὐτοί οἱ λευκοί γίνονται πολλές φορές ή άφορμή άνατριχαστικῶν συζυγικῶν δραμάτων.

Έν τούτοις, ή μαῦρες, ὅσο τρελλές κι' άν εἶνε, μόλις γίνουν μητέρες, άφοσιώνονται τελείως στήν άνατροφή τῶν παιδιῶν τους και κανείς πειρασμός δέν μπορεῖ νά τις παρασύρῃ. Τὰ παιδιά πάλι, τὸ μόνο πλάσμα πού σέβονται, εἶνε ή μητέρα τους. Ένας μαῦρος μπορεῖ νά δέρνη ή νά σκοτώνη τις τρελλές γυναίκες του, μπορεῖ νά τις άναγκάζῃ νά εργάζωνται μέχρις εξαντλήσεως τῶν δυνάμεών τους, αλλά αὐτὸ δέν τὸν έμποδίζει νά σέβεται τή μητέρα του. Η μητέρα του εἶνε ή μόνη γυναίκα πού άκούει και στήν ὁποία φροντίζει νά εξασφαλίζῃ πάντα τή συντήρησί της. Κι' ένα από τὰ πιὸ συνήθη και πιὸ συγκινητικὰ θεάματα στα χωριά τῆς μαύρης ήπειρου εἶνε και τὸ άκόλουθο: Τήν ὥρα πού δύει ὁ ήλιος πίσω από τούς λόφους τῆς θερμῆς άμμου, βλέπει κανείς έναν μαῦρο νά πλησιάζῃ μιὰ γρηά άραπίνα πού κάθεται στήν είσοδο τῆς καλύβας της, νά τῆς ετοιμάζῃ τὸ φαγητὸ και νά τήν βοηθᾷ νά φάῃ. Κι' αὐτὸ, μὰ τήν άλήθεια, αξίζει περισσότερο από ὅλο τὸν πολιτισμὸ τοῦ παλαιοῦ και τοῦ νέου κόσμου.

ΤΖΩΡΤΖ ΒΙΓΚΙΝΓΚ

νειστή τὸ 1911. Έπειτα πέρασε απ' τήν ταβέρνα τοῦ Καρτιέ Λατέν κι' έδωσε στήν ταμία τὰ κλεμμένα κουταλάκια, με τήν δικαιολογία, ὅτι τὰ εἶχε βρῆ στο δρόμο. Κι' ένῶ ή ταμίας τοῦ έδινε συγχαρητήρια για τήν τιμιότητά του, βγήκε απ' τήν ταβέρνα και τράβηξε για τήν άστυνομία.

Έκει, ὁ γραμματεὺς τὸν υποδέχτηκε με ύφος άπότομο και τὸν άφησε νά περιμένῃ σ' ένα διάδρομο, μαζὺ μ' ένα μεθυσμένο και μ' ένα ζητιάνο.

Γιά νά περάσῃ λίγο ή ὥρα του, ὁ Ζάκ άνοιξε μιὰ έφημερίδα και τῆς έρριξε μιὰ ματιά. Άμέσως ὅμως χλώμιασε σάν πεθαμένος. Στήν τελευταία σελίδα διάβασε τήν εξής είδησι, τυπωμένη με ψιχθυπητά:

«Η ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΒΩΖΙΡΑΡ

Η μυστηριώδης αὐτή ὑπόθεσις διελευκάνθη επί τέλους. Τὸ 5ον Άστυνομικόν Τμήμα έλαβε χθές ένα γράμμα, τὸ ὁποῖον έθεσε τήν άστυνομίαν επί τὰ ίχνη τοῦ δολοφόνου. Πρόκειται περὶ κάποιου κατοίκου τῆς ίδίας συνοικίας. Έπίκειται ή σύλληψις του.»

Ο Ζάκ Σεμπρέ ένοιωσε τὸ αίμα νά παγώνῃ στις φλέβες του. Σίγουρα γι' αὐτὸν έπρόκειτο, άφου καθόταν στή συνοικία Βωζιράρ. Η πρώτη του σκέψις ήταν νά βγῆ απ' τὸ τμήμα, νά βρῆ ένα ταξί, νά τρέξῃ γρήγορα στο σιδηροδρομικὸ σταθμὸ και νά φύγῃ για τήν Άμερική...

Τή στιγμή ὅμως πού σηκωνότανε για νά τὸ σκάσῃ με τρόπο, ένας χωροφύλακας προχώρησε πρὸς τὸ μέρος του και τοῦ εἶπε νά τὸν άκολουθήσῃ. Χλωμός σάν πεθαμένος, με τήν καρδιά σφιγμένη απ' τήν άγωνία, ὁ Ζάκ μπήκε, μαζὺ με τὸν χωροφύλακα, στο γραφεῖο τοῦ άστυνόμου.

— Επί τέλους! φώναξε εκείνος, μόλις τὸν εἶδε. Σās βρήκαμε!...

Έπειτα πρόσθεσε, με τόνο έπίσημο:

— Σās έκάλεσα εδῶ, κύριε, για νά σās ὑποβάλω μερικὲς έρωτήσεις, στις ὁποίες θά ήθελα νά μοῦ άπαντήσετε.

— Κύριε άστυνόμει! εἶπεν ὁ Ζάκ με φωνή πού έτρεμε απ' τή συγκίνησι. Δέν θ' άπαντήσω, παρὰ μόνον επί παρουσία τοῦ δικηγόρου μου! Ο άστυνόμος έσκασε στα γέλια.

— Ὡστε θέλετε και δικηγόρο, ρώτησε, για νά μοῦ δώσετε τις πληροφορίες πού χρειάζομαι;

— Τί είδους πληροφορίες δηλαδή;

— Μά άπλούστατα, θέλω νά ετοιμάσω τὸν άτομικό σας φάκελλο. Δέν έχετε ζητήσει απ' τὸ ὑπουργεῖο νά πάρете τὸ παράσημο τῆς Λεγεῶνος;

Ο Ζάκ Σεμπρέ δέν μποροῦσε νά πιστέψῃ στ' αὐτιά του.

— Δίκηῃ έχετε! εἶπε άνασαινοντας μ' ὅλη τή δύναμι τῶν πνευμόνων του. Τὸ εἶχα ξεχάσει... Μπορούσατε ὅμως νά μοῦ δώσετε μιὰ σχετικὴ εξήγησι μέσα στήν κλήσι σας.

— Και γιατί;

— Γιατί με κάμετε νά κατατρομάξω! Δέν με βλέπετε πού άρρώστησα;

Άφου ὁ Ζάκ έδωσε στὸν άστυνόμο τις άπαιτούμενες πληροφορίες, έφυγε απ' τὸ τμήμα.

Άλλά ή συγκίνησι πού εἶχε δοκιμάσει, ήταν πολύ δυνατή για τήν άρρωστη κι' ευαίσθητη καρδιά του.

Μόλις λοιπόν έφτασε στο σπίτι του, ή δυνάμεις του τὸν έγκατέλειψαν. Ξαπλώθηκε τότε στο κρεβάτι του κι' έπειτα από λίγες ὥρες ξεψύχησε, φωνάζοντας μέσα στο έπιθανάτιο παραλήρημά του:

— Εἶμαι άθῶος! Σās ὀρκίζομαι, κύριε άστυνόμει, ὅτι εἶμαι άθῶος!...

ΕΥΘΥΜΑ

ΕΙΣ ΓΑΛΑΝΟΜΑΤΑΝ

Γιατί νά βάλῃς μακρὰ, μικρὴ γαλανομάτα μου, και μοῦκρυφες τὰ κάλλη σου τὰ παχουλὰ κι' ὠραία; Άχ! εἶσαι καθὼς έγινες, σέ παίρνω για τή γάτα μου πούχει τὰ μάτια γαλανὰ και... τήν οὐρά μακρὰ!